

LA CAMPANA DE GRACIA.

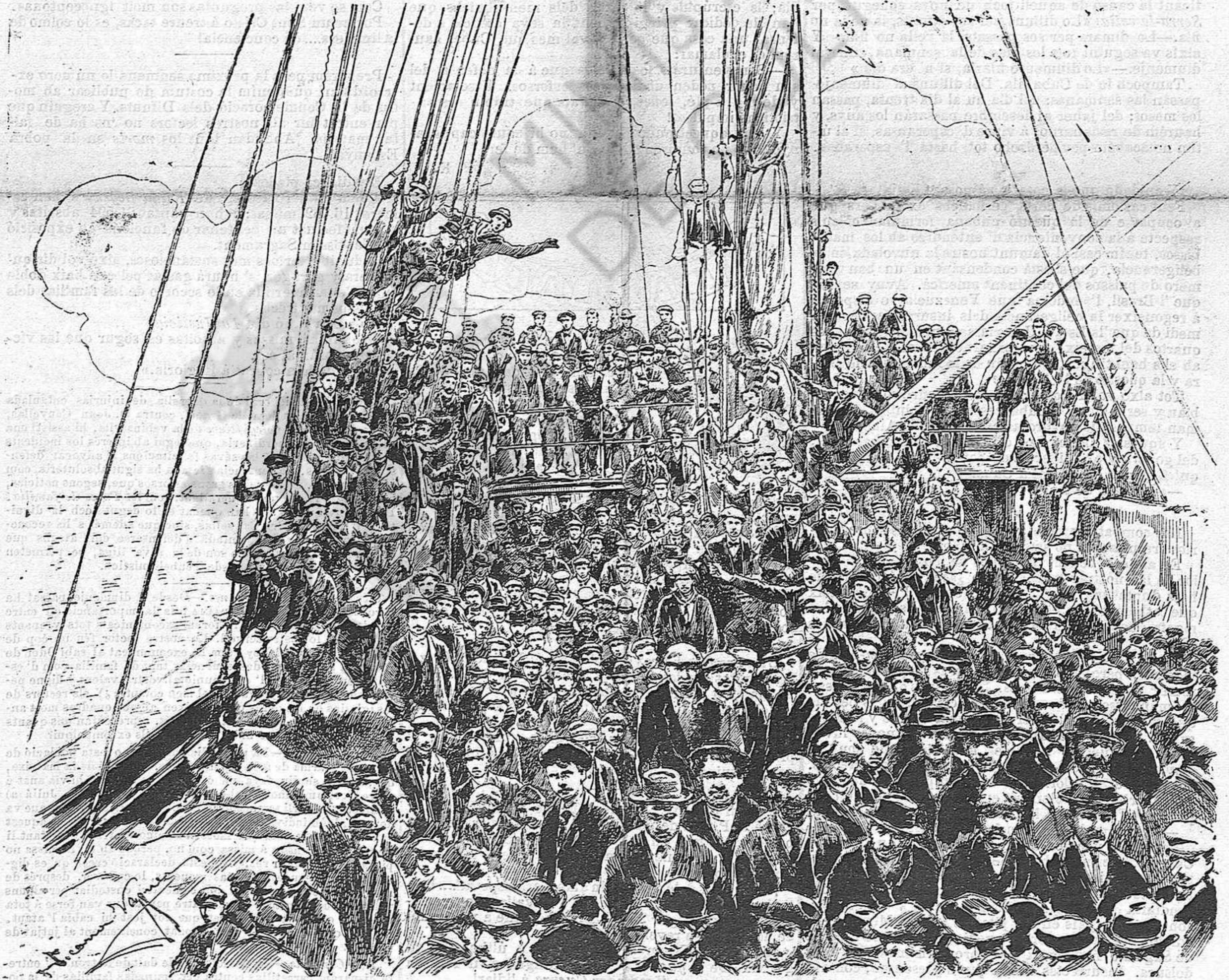
DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.
Números atrassats: 10 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga.
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.
Cuba y Puerto-Rico 2.—Estranger, 2'50.

PER LA GLORIA D' ESPANYA

Los voluntaris espanyols destinats à Cuba, en lo vapor *San Francisco* poch ans de sortir de la rada de Montevideo, lo 14 de Septem-
bre últim.—(De una fotografia.)

¿QU' HEM DE FER?

QUEST ES AVUY lo crit d' Espanya. Atrafegat com se troba, anant y venint d' aquí d' allà, sempre ab lo peu en l' estrep, no sé si l' sent aqueix crit lo general Martínez Campos.

¿Qu' hem de fer?—preguntan las desoladas mares dels soldats que son a Cuba.

¿Qu' hem de fer?—repeteixen los contribuyents, horripilats pels enormes gastos de una guerra, que fins ara no sembla mes que guerra a la butxaca dels espanyols.

¿Qu' hem de fer?—contan que ha dit al últim lo mateix govern per boca de D. Antón, suposantse que ha escrit una carta apremiant al héroe de Sagunto.

Tothom recorda lo que s' assegurava mesos endarrera.—Deixin que parin las plujas y comensarán las grans operacions.

—Y quan acabarán aqueixas plujas?
—Pel mes de Octubre.

L' Octubre toca ja als últims, y las grans operacions no han comensat encare. Ara diuen que pel novembre... alguns ho allargan més y parlan dels encontorns de Nadal...

Per lo que toca a la campanya cubana s' está practicant la cansó de aquell joch de noys conegut per *Serra-la-vela*: «Lo dilluns per sos difunts, la vella no fila.—Lo dimars per sos passats, la vella no fila.» Y aixís va seguint tots los dias de la senmana, fins al diumenje.—«Lo diumenje filaria, si n' era dia.»

Tampoch lo de Cuba fila. Del dilluns al diumenje, passen las senmanas; del dia hu al dia trenta, passen los mesos; del janer al desembre passarán los anys, y haurém de resignarnos a viure d' esperansas, si al últim no acabém per pérdreho tot, hasta l' esperansa.

Y cuidado que la cosa s' vá posant lletja!

Fent cas omís de certs periódichs extralgers que al ocuparse de la qüestió cubana formulan cálculs respecte a la conveniencia d' entendres ab los mambissos, tenim casi al damunt nostre la nuvolada de la beligerancia, que s' está condensant en un bon número de paissos del continent americá. Avuy se diu que l' Brasil, l' endemá que Venezuela se disposan a regoneixer la beligerancia dels insurrectes, com a medi de que l'ls Estats Units fassan immediatament dos quartos del mateix, pera pagarnos las atencions que ab ells hem tingut, ab motiu de la indemnisió Mora y la qüestió de l' *Alliance*.

Tot aixó vol dir que no podém veure may lo cel blau y seré. Quan a Cuba cessan las plujas, se forman tempestats pavorosas en lo resto de América.

Y aquestas amenassas contrastan ab la passivitat del govern y ab l' inercia del jefe dels 80,000 soldats qu' Espanya ha enviat a Cuba.

—¿Qu' hem de fer?

Los combats parcials, las escaramussas sense ultérieurs resultats ja no satisfán a ningú.

En aquests bélichs exercicis se posa a proba l' valor de las nostras tropas; pero ¿acás hi ha algú que haja duptat may de la seva valentia? Per lo mateix que tothom té en ella absoluta confiansa tothom lamenta que no s' emplehi y utilizi de una manera més eficás.

Veure's las caras ab una partida y dispersarla de moment, perque a las pocas horas puga tornarse a reunir, no conduheix a res. Las baixas que s' causan als mambissos están de sobras compensadas per las que produheix en l' exercit lo vomit negre y la febre groga. Y cada dia que passa se suman novas invasions de aqueixas horribles malalties, que son las aliadas més poderosas ab que contan los insurrectes. Pera caure ab gloria sobre l' camp de batalla, y no pera morir miserablement en un recó de hospital, es per lo que ha enviat la nació l'ls seus soldats a Cuba.

—¿Qu' hem de fer, donchs?

Contraata además ab la benignitat de 'n Martínez Campos, la crueltat horrible dels separatistas. Per ells tots los medis son bons: la dinamita pera volar los trens; lo matxete pera rematar als ferits; la teya incendiaria pera destruhir las moradas y las cullitas, convertint lo país en un pilot de ruinas. Mentres ells emplean lo terror com a medi de imposarse l' héroe de Sagunto no coneix més procediment que l' de la dolsura. Insurrectes hi ha que s' presentan, contant ab un indult permanent, y se 'n tornan al camp als

pochs dias, ab la major impunitat. No es ni será may manera de acabar ab unas manadas de salvatjes, repartirlos balas de sucre y mitjas presas de xocolata. Ab molta exactitud diu lo refrá catalá: Bo y bo vol dir *bobo*.

Si 'l jefe de la campanya no té temperament apropiat pera colocalse a l' altura de las circunstancias, al puesto séu se n' hi posa un altre. Lo govern no deu vacilar un moment. Si ha de sacrificar al gran puntal de las institucions, sacrificuil sense titubejar, que pitjor será mil voltas que a la fi, perdin las institucions aqueix puntal y Espanya perdi Cuba.

No fa molts dias la expedició que la República francesa va enviar a Madagascar se considerava poch menos que fracassada. També aquella isla llunyana es inhospitalaria é insalubre. Las forsas expedicionarias inmensament mes reduhidas que las qu' Espanya ha enviat a Cuba, no tenian terreno segur sino aquell sobre l' qual sentavan lo peu. Las balas dels hovas y las malalties infecciosas delmavan als soldats de la República.

Y no obstant, en poch mesos, tras un esforso colossal, han realisat una campanya dificil y perillosa, sometent tot lo país al seu arbitre.

Veritat es que allí han tingut un general tan intrépit com inteligent, tan actiu com denodat, lo general Duchesne.

Aquells que tractavan de justificar las dificultats nostras ab las dels francesos a Madagascar, ja tenen un exemple eloqüent pera posar terme a las sevas comparacions desfavorables. A Fransa las campanas repican avuy a gloria y aquí tocan a morts. A Madagascar ha terminat la campanya y aquí encare ha de comensar.

¿Qu' hem de fer?

Si de tot lo que passa 'n tenen la culpa, com sembla, l'ls escrúpuls y l'ls rezels dels monárquichs, que han de dedicar principalmente la seva atenció a defensar una cosa que per ells val mes que Cuba, haurém d' exclamar:

—Benaventurats los pobles que a la defensa del seu honor poden dedicar sos esforso, directament y de plé a plé, sense dificultats que trabin sos patriótics impulsos!

Y baix aquest punt de vista, no hi haurá cap espanyol que no compregui lo qu' hem de fer.

P. K.

os vehins de Sans han fet un punt d' home, oposantse enérgicament a unas tarifas de consums impossibles, per lo elevadas. Lo poble en massa vá protestar: varen tancar-se totas las botigas; vá nombrarse una Junta de Defensa, y davant de aquesta actitud, l' impopular ajuntament, fill legítim del caciquisme, no ha tingut més remey que dimtir després de restablir las tarifas antigüas.

Si aquest exemple de civisme tingués imitadors en tots los pobles vexats pels barateros de la política monárquica, prompte del odiat caciquisme no se 'n cantaria gall ni gallina.

Pera fer certs miracles no s' necessitan *Sans*, sino homes enérgichs y resolta a imposar la justicia a tota costa.

Un altre que ha caygut al bertrol: D. Adolfo Calzado, diputat per las Borjas y amic intim de D. Emilio, ha anat a oferir los seus respectes a la regent.

Vels'hi aquí un *Calzado* que al últim s' hi ha des-calsat.

Pero com a tots los que segueixen aquest camí, al primer pas qu' ha dat se li ha clavat a la planta del peu, l' espina de l' apostassia.

A pesar de haver promés que no treballaria may mes a la Plassa de toros de Madrid, en Guerrita s' hi presentá de nou un dels dias de la senmana passada. Ja no hi ha que fiar ni en paraula de rey, ni en paraula de torero.

Y ab quin dalé y ab quin afany era esperat!... Bastará saber que de las localitats que valían deu pessetas, ne feyan pagar 25 y hasta 30, y que a no menos de dos duros se revenían las de sol.

Aixís es la Espanya monárquica a últims del sigle XIX. De la guerra de Cuba ningú se 'n recorda quan se presenta l' matador *Guerra* a lidiar!...

¡Si al menos lidiés als mals governs!...

¿Quina diferencia entre Espanya y Fransa, en lo relatiu a la qüestió religiosa!...

Aquí l' clero invadint cada dia las atribucions del Estat, ab l' apoyo de Roma.

Y a Fransa, sometense, per consell del Papa, a las lleys tributarias que ha establert la República.

Al iu aquí perque li donan tot y tot li consenten; allá humil y dócil perque l' obligan ab enteresa al acatament de las lleys.

Y cuidado que a Fransa s' tracta de interessos, y las qüestions de butxaca son sempre las que mouhen al clero a treure lo Sant Cristo gros!

Hi ha que desenganyarse: cada poble té l' clero que s' mereix.

A Santa Coloma de Farnés s' han donat de baixa tots los advocats. Ab tal motiu los plets quedan interromputs.

¿No podria saberse pel clar quin es lo motiu que ha obligat a tota la curia a declararse en huelga?

Corren certs rumors... pero no extranyin que m' abtinga de reproduhirlos, per sa gravetat mateixa. Pero consti que si en Romero Robledo, deixant a un costat la *cañita de manzanilla*, volgués ocuparse seriament de aquest assumpto, no li sería difícil treure'n l' aygua clara... ó l' aygua bruta.

Y hasta podria aumentar la cullita de las castanyas tan propia de aquella comarca, clavantne una de ben dada.

Pregunta un periódich:

¿Es cert que un magnífich San Cristo de marfil que hi ha a l' iglesia del Sagrari de Sevilla, ha sigut sutretmes de una vegada y portat a empenyar a una caixa de préstamos de aquella capital?

¿Es cert que en alguna ocasió ha desaparecut lo copó del altar major de la mateixa iglesia?

Com se veu, las preguntas son molt innocentes. Portar un Sant Cristo a treure tacas, es lo colmo de la limpiea... de conciencia!

Preparém pera la próxima senmana lo número extraordinari que tenim la costum de publicar ab motiu de la Conmemoració dels Difunts. Y creguin que per entretenir als nostres lectors no 'ns ha de faltar materia. ¡Abundan tant los *morts* en la pobra Espanya!

Estadística piadosa.

Ab motiu del naufragi del *Reina Regent*, s' han celebrat 16,782 missas; s' han cantat 21,594 absoltas y s' han efectuat un centenar de funcions ab exposició del Santíssim Sagrament.

Reduñit a termes mes sustanciosos, aixó vol dir qu' en cera y gori-gori s' haurá gastat pel cap baix doble suma de la invertida en lo socorro de las familias dels infelissos naufrechs.

Ab molta rahó diu *La Justicia*:

«Ab tantas missas y absoltas es segur que las víctimas estarán al cel.

Y l'ls que han cobrat a la gloria.»

Al acte del judici oral de la querrela de injurias entaulada pel rector de Sant Joan de Gracia, contra D. Joan Canyellas, digne director del *Colegi Uliure* de la vehina vila, hi assisti una concurrencia extraordinaria, que seguí ab interés los incidents de la proba y prodigá las sévas felicitacions al advocat defensor, Sr. Selvas. La sentencia dictada ha sigut absolutoria, com era d' esperar, a pesar dels grans esforso que, segons noticias, han fet tant l' ensotanat querellant, com los *Pares de familia*. De manera que no sols han quedat en lo degut lloch la dignitat y l' honra del Sr. Canyellas, sino que además s' ha reconegut lo dret que té tot ciudadá a defensarse dels atachs que contra las personas que no son de la seva lliga, se permeten dirigir los homes negres desde l' cubell mistich.

CARTAS DE FORA.—Blanes.—Desde l' diumenje passat ha perdut LA CAMPANA DE GRACIA tota la importancia qu' entre nosaltres tenia. En dit dia forem excomunicats tots y quants pensém ab lo nostre cervell. Lo nostre rector féu un cop de bisbe, dihent que l' Rey Papa ha excomunicat al sabi Odón de Buen y a tota la seva descendencia, tant de familia com d' escrits, fent extensiva l' excomunió al vostre valent y digne periódich.—Ara una pregunta pel meu compte: ¿Y als rectors de las iglesias de las quals desapareixen alguns quadros molt antics, que segons personas inteligentes, representan uns quants milers de pessetas ¿no hi ha ningú que l'ls excomuniqui?

Rasquera.—Fá poch dias mori en aquesta població de disparos d' arma de foc y punyaladas, un vehi de la mateixa, que, segons se diu, feya un ó dos anys que no havia anat a rebre Nostramo, motiu pel qual l' home negre mossén Juliá (a) Bonico, va negarli terra sagrada, a pesar de la seguretat que va donarli algún individu de la familia del difunt, de que aquest anava missa. Sembla que mossén Bonico contestá que tant li importava si anava a missa com no, perque ab ell la missa no pintava res, ni vol dir res.—Aquesta declaració crech qu' es digna de ser coneguda. De totas maneras, lo cadáver, després de llargas horas d' estar fora del cementiri custodiat per alguns vehins, rebé sepultura entre quatre parets que van ferse a tota pressa, y en un siti tant estret que tot just hi cabia l' ataut. Sembla que del fet se 'n ha donat coneixement al jutjat de Tortosa.

Cambrils.—En Carlets, desde dalt de la trona, s' entreté disparant carretillas contra determinadas familias de la po-

blació. L'altre dia deya textualment: «que 'ls pares no deuen deixar anar a passeig a las sévas noyas ab tios, tías, tiets, ni persona alguna, perque s'hi solen mesclar entitats de diferent género, y repugna y dona asco veureho, ja que al cap y al últim son fills de Adam.» Se necessita tota la cavilositat de qui engreixa majordona pera fer aquesta classe de ofensivas suposicions. En Carlets ha de moderarse, si no vol trobar a algú que al millor dia li posi 'ls pens a rotllo. Prengui exemple de un ensotanat que a Reus, després de intentar ferse séus los interessos de una pobra vella, tals van anar las cosas, que al últim va dir que no s'exposaria més per cosas mundanas a perdre l'ánima. Y de un que a Vilaplana, ab motiu de un enterro civil, ab una mica més pert l'ánima y 'l cos, qu'es lo pitjor. Aixó vol dir qu'en aquest mon qui porta sotana ha de tenir enteniment, y avans de dir certas cosas, está en lo deber de meditarlas.

LO FANTASMA

a junta separatista de Nova-York al govern nort-americá:

—Necessito que fassis un esforç suprem per ajudar-me, perque sino haig de plegar l'insurrecció y retirarme ab las pocas ganancias que'm quedin.
—Parla; ¿qué vols?
—Que reconeguis la méva beligerancia.
—¿A cambi d'aquesta concessió ¿qué'n donarás tú a mi?
—¡Tot! Cuba será estat confederat, nació protegida, lo que tú vulguis...

Tú governarás mi hacienda y dirás: Esto ha de ser...

En pocas paraulas: la perla de las Antillas no tindrà altra voluntat que la del govern de Washington.
—¡Basta! Confia en mi.—
Cinch minuts després d'aquesta conferencia, s'aixeca violent y amenassador lo fantasma de la beligerancia.

Lo govern nort-americá a Espanya:

—Jo ho sento moltíssim, estimada amiga; pero 'l meu títol de nació republicana m'obliga a fer un remat de cosas contra la méva voluntat. Las circunstancias están empenyentme perque declari la beligerancia dels insurrectes de Cuba. Creu qu' 'l meu afecte es teu y de ningú mes; pero 'ls compromisos polítichs, las conveniencias nacionals y 'l soroll que la premsa está armant respecte a aquest assumpto, m'obligan a donar aquest pas.

—¿Pero ja sabs qui son los insurrectes cubans? Una colla de butxaras, que 'l qui més y 'l qui menos, no n'hi ha cap que no tingui l'història més bruta que un drap de cuyna.

—Ja ho veig; pero la beligerancia...

—¿Y t'atrevirás a tractarme d'aquesta manera després de las consideracions que jo sempre t'he tingut? Recorda que quan la exposició de Chicago, vaig fer tot lo possible per contribuir al seu esplendor, portante productes, enviante las tres famosas carabelas, venint Espanya en persona, simbolizada en una de sas més altas personalitats...

—Be, sí; pero la beligerancia...

—Además, últimament ja has vist com m'hi portat ab l'assumpto de l'indemnisació Mora. Ab tot y que no era just, vaig pagar perque vejessis la simpatia que m'inspiras.

—Tot aixó es cert; pero la beligerancia...

—¿Es a dir que insisteixes en reconèixerla?
—Sí.

Lo Nort-Americá (parlant sol):

—Naturalment que aixó de la beligerancia es una barbaritat, perque ni 'ls precedents la justifican ni 'ls insurrectes cubans tenen casa per tals mobles; pero a mi'm convé que la guerra duri forsa, perque a riu revolt, ganancia de pescadors... Lo sucre que tenim en dipòsit puja, lo tabaco puja, los nostres barcos no s'entenen d' feyna... Per altra part, hi ha que observar la doctrina de Monroe... «América pels americans.»

Lo representant espanyol a Washington al govern de Madrid:

—Aquesta gent cada dia va descarantse més.
—¿De qui parlas?
—Dels nort-americans. Fingint amistat a Espanya, permeten que la Junta cubana fassi y desfassi lo mateix que si aquí fos a casa seva.

—Detalla qu' es lo que fa aquesta junta.

—Provoca reunions públicas ahont se diu mal d'Espanya y s'glorifica la guerra.

—¿Qué més?
—Recluta gent per enviar a Cuba.

—¿Qué més?
—Compra armas, fleta barcos y organisa continuas expedicions.

—Está bé; déixau per mi.

Lo govern espanyol al dels Estats Units:

—Ja has reconegut la beligerancia dels insurrectes?
—No; pero d'un moment al altre...

—¿Qué succehirá quan aquesta beligerancia estigui reconeguda per tú?
—¡Ah! Que 'ls cubans provocarán reunions públicas, ahont dirán mal d'Espanya y glorificarán la guerra.

—¿Qué més?
—Reclutarán gent per enviar a Cuba.

—¿Qué més?
—Comprarán armas, fletarán barcos y organizarán continuas expedicions.

—Donchs ja 'ls pots reconèixer la beligerancia quan vulguis.

—¿Per qué?
—Perque veig que llavors no passarà ni mes ni menos qu' ara...

Lo govern dels Estats Units se queda ab un pam de nas.

Y 'l fantasma de la beligerancia desapareix immediatament.

FANTASTICHE.

A SANT ARSENI

(Goigs bastant tristos)

Sant Arseni gloriosíssim, d'aquesta terra patró, tinguéu la bondat d'atendre la nostra lamentació: Vos podréu sé un gran patriarca ab molt pit y molta veu; podréu sé un geni estupendo, pero, fillet; no ho sembléu. Nit y dia, ab ulls ansiosos, esperém lo consabut; las promesas prou abundan, pero las obras ¡cucut!
Ja que us hem posat de guardia en lo camp del nostre honor, Sant Arseni, Sant Arseni, ¡belluguéuvs per favor!

Si la estació de las plujas fa días que va passar, ¿perqué no emprenéu la feyna que us varem encomanar? Donar voltas y mes voltas lo mateix que un esquirol, ni que us sembli lo contrari, no 'ns dona gayre consol. No basta empunyar la espasa y—¡Que la trech! ¡Que la trech!— ¡Trayéula d'una vegada, y desseguida cop sech!
Vostra calma 'ns desespera y 'ns posa de mal humor... Sant Arseni, Sant Arseni, ¡animéuvs per favor!

Los medis que demanavan tots us han sigut enviats: quartos, eynas, armas, barcos, metjes, coronels, soldats... Vostres devots entusiastas no han tingut per vos un no: quan heu dit:—Déume tal cosa,— se us ha dat sens dilació. Agrupats com un sol home al voltant del vostre altar, hem cremat per vos mes cera que la que hi ha per cremar.
Corresponguéu ara al menos a aquest entranyable amor... Sant Arseni, Sant Arseni, ¡jenlestiuvs per favor!

Miréu que l'Octubre acaba y 'l Novembre aviat vindrá, y 'ns trobém poch mes ó menos com avants de comensá. Penséu que quan un patriarca deixa amortiguar la fé, després, per mes que prediqui, no pot revifarla ab ré. Recordéu que una victoria, al punt en qu'hem arribat, es casi una indispensable precisa necessitat.
Y puig vos per conseguirla tenui sufcient ardor, Sant Arseni, Sant Arseni, ¡engresquéuvs, per favor!

Escoltéu los prechs vivíssims reparéu l'etern neguit d'aquest poble, que a horas d'ara ja comensa a está aburrit. Dir demá y demá no ferho, y allargá aixis la funció, per més que no ho siguin, semblan arditos de mal pagadó.
De jalea d'esperansa ja bé pron n'havém menjat ara 'ns fa falta un envió de pasta de realitat.
Us ho demaném de veras, de jonolls, plens de fervor... ¡Sant Arseni, Sant Arseni! ¡belluguéuvs, per favor!

C. GUMÀ.

is bisbes s'han adherit a la protesta de D. Jaume contra las obras de D. Odón de Buen. ¡Y després s'enfadarán si a aquesta mitja dotzena de bisbes els diuhen protestants!

Y a propòsit: entre 'ls bisbes adherits a la protesta s'hi con-

ta 'l de Solsona, elegit de fresch, y que per lo vist ha aprofitat la primera ocasió que se li ha presentat pera donar fé de vida.

L'adhesió del bisbe de Solsona dona lloch a una consideració bastant curiosa.

Pera inmiscuirse en la ensenyansa pública ¿no apean los bisbes al Concordat, afirmant que aquest conveni 'ls faculta per intervenirhi directament?

Donchs bé: ¿no va convenirse en lo mateix Concordat la supressió de la diócesis de Solsona? ¿Cóm es, donchs, que a Solsona hi ha bisbe?

Ja veurán, senyors de la mitra: ó 'l Concordat está vigent per tothom ó no ho está per ningú. Aplicarlo en lo que 'ls convé, pera deixar-lo de recó en lo que 'ls perjudica, equivaldria a convertirlo en una especie de lley del embut. Y aixó, la veritat, no fa guerro.

Entre 'ls separatistas mes furibundos s'hi contava un capellá anomenat Pio Martínez. A la Habana van agafarlo «habiéndose defendido valientemente antes de caer en poder de las autoridades.»

Aixís ho diu un telegrama. ¿Capellá y 't defensas briosamente? ¡Te conozco, trabucaire!

Per si en la guerra de Cuba van mal dadas, D. Arón té 'l projecte de compartir la seva responsabilitat ab en Sagasta.

A tal efecte s'formarà un govern nacional, en lo qual se trobarán barrejats los que separadament han fet la infelicitat d'Espanya.

¡Oh pensament colossal!

¡Oh projecte de mi-tó...

¡Formá un govern nacional

quan ja no queda nació!

Venint de Inglaterra dos dels barcos nous de trinca manats construhir pel govern ab destino a Cuba, van topar, sufrint algunas averias.

L'un se diu Pizarro y l'altre Hernán Cortés, y encare qu'en l'història no consta que aquests dos héroes de la patria topeessin may, los dos barcos que portan lo seu nom, han volgut ferse un petó y n'han surtit descalabrats.

Ara no mes falta que 'n Beranger, qu'es un tranquil de primera, diga:

—Miréu si son trempats los barcos que jo faig construhir, que de tant que s'estiman s'abonyegan.

Si en Bosch y Fustegueras s'empenya a posar en vigor la lley de Instrucció pública del any 57, fins en aquells articles qu'están en manifesta contradicció ab la Constitució, tals com la ingerencia dels eclesiástichs en la ensenyansa pública y la imposició del dogma catòlich a la ciencia; si logra sobreposarse a lo que prevé 'l Códich del Estat que reconeix la tolerancia de cultos, será digne de que l'Iglesia 'l canonisi.

A lo menos no podrà negar ningú que ha fet un miracle.

Al posar en vigor aquells articles ha ressucitat un mort.

Lo bisbe de Cádiz es per lo vist un home molt terne. Va dir que surtiria 'l Rosari de l'Aurora y va surtir... y boca abajo todo el mundo.

Aixó sí, de guardia-civils acompanyantlo, no 'n vulguin mes. Va ser aquell un rosari, en lo qual hi hagué mes fusells que ciris.

Está vist que la catòlica es la religió del Estat... de siti.

Després de la professó 'l bisbe fent el valent, va dir que la Guardia-civil no havia servit de res. Sense civils lo Rosari de l'Aurora també hauria seguit lo seu curs y ¡ay del que s'hagués atrevit a inquietarlo!...

Aixó en certa manera vol significar que las místicas ovellas per lo que podía ser, anavan totas ab lo salpasse de sis tiros a la butxaca.

Excelent sistema pera guanyar la gloria del cel.

Y ara que hi caych. Tota vegada que segons lo bisbe gadità la guardia-civil no serveix per res ¿no seria oportú demostrarli que pot servir per alguna cosa útil y de gran exemplaritat?

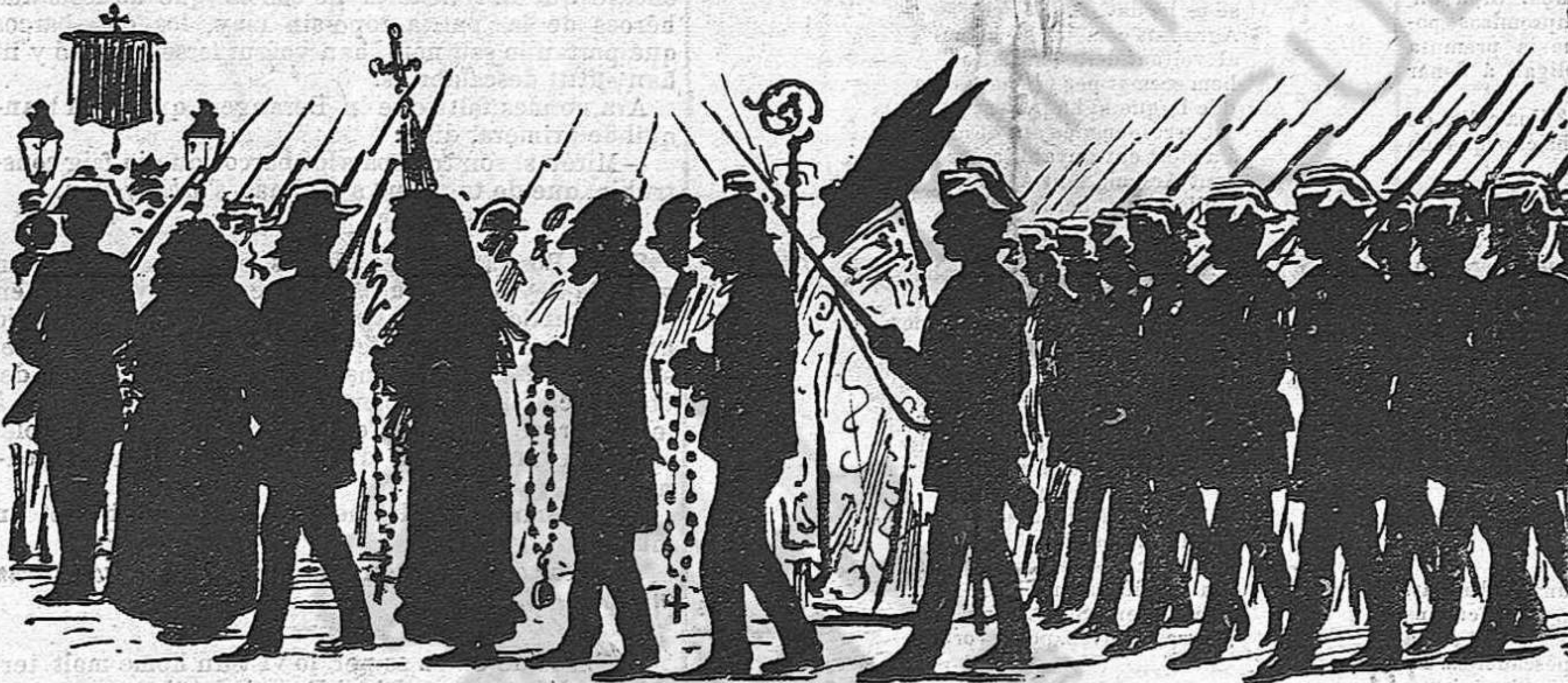
Aixís per exemple, si es cert que hi ha un fulano ab mitra que fa la friolera de 12 anys que reté un llegat de alguns millions destinat a beneficencia, sense que may ningú haja pogut ferli rendir comptes, ¿no seria just emplear la guardia-civil per acompanyarlo a la presó?

Llavors sí que podría dirse que certs actes episcopals acaban com lo Rosari de l'Aurora!

Un detall de l'arribada de la Cort a Madrid, segons un telegrama del Noticiero:

ACTUALITATS

Lo rosari de l' Aurora de la CIVILISACIÓ catòlica apostòlica andalussa.

D. Odón de Buen pot ben dir:—
Tots se'n rentan las mans; pero
mi càtedra no parece.

TERS DE SILABAS

Primera ratlla vertical y horizontal: en las
iglesias.—Segona: Objecte explosiu.—Ter-
cera: arbre. J. B. y S.

GEROGLIFICH

F. DE P.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciudadans J. Llepari, J. Oliveras (Sarevilo), A. Re-
uict (Vilafrancs), Salva ó Portas, Mchamet Kader-
Nera, U. Novillo, Un Borraixo, Galan per tot, Nas
de ller, J. E. R., Enlli Llavayol, Daniel Ro a, B. Lla-
ciudadans F. Carreres P., Filfe 10, J. S. ar: msa, R. Mosquits, Un de
Cassá, Inoreg, J. Cresta Pomes, Ed. Mol. Pelotari, F. S. (Nas de Vila-
ri), Pepet Parxeta, A. Portabella, M. nel Salord, J. Naripa y Un dels
Sechs —Inser tar m alguna cosa de lo que 'ns envien.

Ciudadá F. Fo. t y Lió (Mariano-Cuba): Enterats de las impresions
que 'ns comunica respecte a la guerra; ab las quals estem en erant
conformes.—J. V. (Caps: nes): Lo qu' passa: qui succe-he x d' arreu:
procurém parlarne qusn l' espay ens ho permeti.—M. V. (Torrelló):
La senman pr xima 'n dirém alguna cosa.—J. Pagés S. No va prou
bé.—Ros oil: Rebut l' aric e: des demes no e' ha exrav at cap: lo
que 'ns faha es espay per publicarlos.—R. Vidal: Rebut los cartrats y
'ns fem càrrech de la correcció.—P. ret del C fe: En erats: lo qu' en-
via no fa l' pes.—B. Llurca y Rim: No 'ns acaba de: g' a: a: s'ols: la
zarada es aprofitab e.—Pere Galindayna: Va bé y ho publicarem.—
J. Vicens: Es fluix.—F. Bonet: Euv hi alguna altra cosa que tingui mes
interés pels lectos.—J. Massaguer R. No 'ns agr- da prou.—J. Sadurní
M. de las V.: Idem idem.—Fra S. l' gol: Si sigües mes concreta guanya-
ria molt.—Mr. Eugon: Lo desinat al Almanach de la Campana es m
sa á des: m: bossat, y la poesi: es fluixa.—E. Ameller: L' hi sgrahim
las explicacions y fins las tenim per molt atinadas, pe: o insistim en creu-
re que l' article p' oduhi fa mal efecte.—A. U' pi: Lo d bu x no es apro-
fitable.—A. del Corral: Aquesta senmana no ha estat prou inspirat.—
Jumera: Si la ver: fic: e ó sigües mes concreta, estaria bé. De lo 'ebu: no
s' ha extraviat re.—E. K. L. L. L.: Los gerglífichs son massa artificiosos.
—B. Bonavia: Va bé.—J. B. guñá: No 'ns agrada p ou —E. Suñé: En
la remesa hi ha molt de aprofitable.—Col. brador: No 'ns fa l' pes.—
G. D. V.: L' article es una mica cu si.—R. T.: Los versos son insus-
tanciais.—R. Garó F.: Rebut lo que 'ns envia y gr: cias.—C. ntor de
Catalunya: La titulada «Ja ho sabs», es l' única que 'ns fa pesse.—R.
Alonso: Va bé y acceptada.—J. Gay: Fel: úmero extraordinari va fer
tart.—Nel Canari: Es fluix.—Jeph de Jესpus Van molt bé.—E. Prats:
Enterats.—Escolá Vilafrancu: Pot apr: arse.—J. Oliveras y P.: Idem;
pero no s' bém si per l' Almanach hi se: á temps.—J. Montse rat: Li
agrahim l' atenció; pero 'ls piropos que 'ns dirigeix ens impede xen de
publicaho.—Palmera: Los atachs dirigits en convesa privada no cre-
yém pruder t contestarlos ab lletra de imprenta: aixó fa que no l' po-
guém complaure.

LOPEZ, editor.—Rambla del Mitj, 20.

A. Lopez Robert, impresor.—Asalto, 63.—BARCELONA

«De la estación á Palacio había mucha gente, no dándose ningún viva. La recepción popular ha sido respetuosa.»
¡Qu' es extrany! ¡Aquí tanta calor y á Madrid tant fret? El dimoni que ho entenga.

Aquest dia ho consignava un periódich de Madrid, y tenia molta rahó.

Al punt á que han arribat las cosas ja no se sab si en Cánovas y 'ls seus companys son ministres de la corona ó ministres del boneto.

Al que ho endavini se 'l nombrará...
—¿Qué?
—Vidrier de ca'l Bisbe!

A L' INSERTAT EN LO PENULTIM NUMERO

- 1.ª XARADA.—Ma-ri-a-na.
  - 2.ª SINONIMIA.—Esperansa.
  - 3.ª GEROGLIFICH.—Toca 'l dos que 'l tres ja es fora.
- Han endavinat totas las soluciones los ciudadans Pep del Rus, M. Borrissol, Un Trempat, J. Lliquem O., Mohamet Kader-Nera y Clara Dou: n' han endavinadas 2, Un liberal, J. Huguet Vilafrancu y Tant se me 'n dona; y 1 no més, Sabaté del Vendrell, J. Oliveras (Sarevilo) y Xarrapeta.

XARADA

Lo segon girat-tercer té una mena de total que may semblará formal, mes ja ho veig, figurat tú qu' es segon girat-primera ademés, sa maller Quima sent del Tres ja es mitj tres-primera y may saluda á ningú.

AGULETA.

ANAGRAMA

La Total qu' es de Alcanar vá tot un plat de total regalantlo á n' en Marsal lo dia que 's va casar.

H. VILÁ M.

TRENCA-CLOSCAS

ANTÓN PINAS

CLOT.

Formar ab aquestas lletas lo nom de una capital europea.
BOHIGAS Y FORTUNY.

Lo próxim dissapte día 2 de Novembre NUMERO EXTRAORDINARI de LA CAMPANA DE GRACIA

Lo número será pels VIUS dedicat als MORTS

Dibuixos dels reputats artistas M. Moliné, Apeles Mestres y R. Miró.—8 planas 10 céntims,